

Cảnh Nghèo

Bà Suri dẫn Iman đi một vòng chợ Lotte. Bà thích đi chợ Đại Hàn vì giá rẻ hơn chợ Mỹ rất nhiều. Vào dịp holidays, đủ mặt hàng hóa. Cái gì nhìn cũng to, đẹp, và ngon. Họ lại quảng cáo những món hàng đang sale hay mặt hàng mới bằng cách nấu tại chỗ cho khách hàng ăn thử. Bà Suri và Iman mỗi người lấy một cái ly giấy nhỏ xíu. Món nào Iman thích thì bà đưa cho nó phần của mình. Món nào nó không thích thì nó đưa cho bà. Nó rất thích cái món hoành thánh chiên, đã ăn 2 phần mà vẫn còn thòm thèm. Nó định lấy thêm cái nữa thì họ không cho, đưa ngón tay ra hiệu chỉ được một mà thôi. Iman tiu nghỉu. Bà Suri dắt con đi. Ăn chùa thế mà cũng lửng bụng. Ra chỗ hàng trái cây, bà Suri dặn con: “Chỉ ném vài trái thôi con nhé. Ăn nhiều quá, họ bắt được, họ đuổi mình ra khỏi tiệm đấy.”

Mắt Iman nhìn chăm chăm vào chỗ bán nho, bán cherries. Những trái cherries đỏ mọng, bóng láng, ngon làm sao. Còn những trái nho sần cứng, to, màu huyết dụ, chắc là phải dòn và ngọt lắm. Nó rất thích loại nho này.

Bà Suri để Iman đứng ở đấy rồi đi ra chỗ hàng rau, nơi có những món hàng hư hại, cũ, mốc, được bán với giá rất rẻ. Cứ một túi là 99 xu. Nhưng có khi có, có khi không. Đến trễ thì không còn gì cả. Hôm nay bà đi sớm, họ để ra nhiều mặt hàng. Bà nhanh tay lấy túi cà tím lổ chỗ đen, trái cantaloupe móp méo, dưa leo mốc, cà chua đã chảy nước, mấy trái chuối chín mềm oặt. Sau khi cắt bỏ những chỗ bị hư vẫn còn rẻ chán.

Bà vòng qua dãy hàng thịt, tìm những miếng thịt quá hạn được giảm một nửa giá tiền. Bà đi lên đi xuống, chẳng thấy gì cả. Bà đảo mắt nhìn hàng thịt, rẻ nhất vẫn là thịt gà, những cái đùi gà to, thịt trắng hồng, trông ngon quá. Đứng cạnh bà là một cô gái còn trẻ, đang chăm chú lựa những khay thịt thật ngon bỏ vào xe. Cô ta mua mà không cần để ý đến giá tiền, chắc là dân giàu. Bà Suri đánh bạo lại gần, nói nhỏ vừa đủ hai người nghe: “Chào cô. Tôi bị thất nghiệp. Không đủ tiền nuôi gia đình. Xin cô giúp cho.” Cô gái nhìn bà từ đầu đến chân, không thiện cảm, lạnh lùng lắc đầu.

Bà Suri thấy tủi quá. Nhìn cách bà phục sức, có ai tin là bà đang túng thiếu. Cái túi thịt gà bỗng nặng trĩu trên tay, bà đặt nó xuống, thôi đợi sale, rẻ được 20 xu mỗi pound rồi sẽ mua. Gần một năm nay, chồng bà mất việc làm với Marriott

Hotel, tìm việc mới không có nên sáng nào cũng ra đứng bên ngoài tiệm Home Depot để xem ai có cần người giúp việc thì theo về. Có khi có việc, có khi không. Hôm nào có việc thì cũng được trả hơn trăm đồng cho một ngày công. Còn bà thì trong tuần đứng ở mấy góc đường đông đúc bán hoa tươi và bỏ túi 20% số tiền bán được. Bà phải tận tiện việc chi tiêu nhất là khi ông không còn được hưởng trợ cấp mất việc nữa. Ưu tiên là trả tiền mướn phòng, điện nước. Nhiều khi không đủ phải thâm thụt vào tiền để dành.

Đang miên man suy nghĩ, bà nghe có tiếng con nít khóc rất quen thuộc. Ôi thôi, đúng là tiếng khóc của Iman. Bà Suri cuống cuống chạy ra chỗ bán trái cây. Bà thấy ông chủ tiệm Lotte, mặt hầm hầm, đang nắm chặt tay Iman, mặc cho nó vùng vẫy, khóc lóc.

Ông chủ tiệm gần giọng hỏi bà Suri:

- Phải con bà không?
- Đúng, nó là con tôi. Đã xảy ra chuyện gì?
- Nó ăn cắp trái cây của tiệm.

Để cho mọi người thấy chứng cứ, ông banh mấy ngón tay của Iman ra, trong lòng bàn tay nó là một chùm nho nhỏ.

Ông nói tiếp:

- Tôi thấy nó ăn đủ thứ lại ăn nhiều. Chỗ này là tiệm bán chứ không phải là chỗ làm phước. Bà dắt con bà ra khỏi tiệm ngay và đừng trở lại đây nữa.
- Để tôi hoàn tiền lại cho ông.
- Thôi khỏi. Đi ra đi.

Bà Suri ôm con, dẫn ra ngoài. Bà lấy khăn lau nước mắt cho nó. Nó vẫn còn sợ, vẫn nấc lên từng hồi. Bà xoa lưng con:

- Mẹ đã dặn rồi mà.
- Nhưng nho ngon quá. Con cứ muốn ăn nữa. Mẹ à, hồi đó con ăn nho ở tiệm Giant mà có sao đâu.

- Tại họ không thấy đó con ơi. Để mai mốt mẹ mua cho con. Con đừng kể chuyện này cho ba nghe. Đây là điều bí mật giữa hai mẹ con mình.

Iman gật đầu rồi cẩn thận bóc quả nho bỏ vào miệng ăn ngon lành. Nó đưa cho bà một trái:

- Mẹ ăn thử đi, ngon lắm.
- Mẹ biết loại nho này ngon. Con rất thích, con ăn đi. Mẹ no rồi.

Hai mẹ con lững thững ra đầu đường. Chợt có tiếng gọi: “Bà ơi, bà ơi...” Bà Suri quay lại, thì ra cô gái hồi nãy. Trên tay cô cầm gói nho: “Tôi biết bé thích nên mua cho bé nè.” Cô đưa cho nó. Nhưng nó không dám nhận. Cô gái nhìn bà Suri: “Tôi hiểu tình cảnh của bà. Tôi xin lỗi đã quá vô tình lúc nãy. Bà nhận cho cháu đi.” Bà Suri nhận gói nho, đưa cho Iman. Nó cười toe, trong mắt còn lóng lánh những giọt lệ. Nó áp ứng: “Cám ơn.” rồi cầm gói nho, vừa ăn vừa chân sáo tung tăng đi trước. Cô gái mỉm cười rồi tắt tả trở lại tiệm Lotte.

Nguyễn P. Thúy, 02/05/2014